

Dolf Verroen

Een regenboog in mijn kast

MET TEKENINGEN VAN
Charlotte Dematons

Leopold | Amsterdam

Ik weet niet eens wat ik boven mijn opstel moet zetten. Derksen lijkt wel gek. Twee dagen voor de vakantie over je gevoelens schrijven. Wie wil dat?! Hij vertelt toch ook niks over zijn gevoel. O ja, als hij naar meisjes kijkt, zie je zijn gevoelens. Kan hij geen oog van af houden. Naar jongens kijkt hij niet. Ik wel, maar daar ga ik geen woord over zeggen. Dat gaat hem niets aan. Wat hebben mijn gevoelens met Nederlands te maken? Zoiets kan alleen een stomme leraar verzinnen. Ik geloof dat ik de enige ben die nog geen woord heeft geschreven. Als ik om me heen kijk zie ik sommige kinderen op hun pen kluiven. De meesten schrijven alsof ze bakken gevoel kwijt moeten.

Derksen is een etterbak.

Kijk hem mijn kant op kijken! En o jee, daar komt het: 'Lukt het niet, Jasper? Weet je niet hoe je moet beginnen?' Natuurlijk weet ik dat, maar ik wil niet. Ik heb geen zin om op te schrijven dat ik de enige homo in de klas ben en dat ik... ja, wat eigenlijk? Schaam ik me, ben ik bang dat ze me uitlachen? Dat Jaap, een half-half vriend, me zal laten stikken?

Waarom is iedereen hetero?

Nou ja, misschien niet iedereen. Menno zou homo kunnen zijn. Hij doet een beetje meisjesachtig en dat vinden ze allemaal leuk. Hij maakt er soms een toneelstukje van en dan liggen ze allemaal dubbel. Ik weet niet wat echt of fake is. Ik vind Menno meer dan aardig. Hij is bijzonder. Ik zou zijn vriend willen zijn. Ik heb een keer van hem gedroomd. De fijnste droom ooit. Wat er gebeurde weet ik niet eens. Ik werd wakker met een gevoel van geluk.

We moeten inleveren.

Ik lever een leeg blaadje in en kijk Derksen brutaal aan.

'Geen gevoel, Jasper?'

'Nee meneer, gelukkig niet.'

Een paar kinderen moeten lachen.

Ik loop de klas uit als een koning.